

РЕШЕНИЕ

№ 3451

гр. София, 03.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 20.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **3155** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх.№ на АССГ 8245/23.04.2010г. на Г. Д. К., Г., жк „Л”, ул.”Б” № 6, .3, А. чрез адвокат Лазар К.–САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.4 от ЗДвП № 149236 от 14.01.2010г. на ВНД зам.Н. отдел „Пътна полиция”–С., с която му е иззето свидетелството за управление на МПС поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата са изложени твърдения, че по част от посочените като фактическо основание за налагане на принудителната мярка наказателни постановления (НП) - № 99492/09.09.2005г. и № 1112/1084/06/20.02.2007г., с които са му отнети 15 бр. контролни точки, е изминала предвидената абсолютна тригодишна давност, поради което не би могло да се счита, че изтърпява към настоящия момент наказание по тях. Сочил, и че не е получавал останалите НП, не е уведомяван за тях и не се установява по делото да са влезли в сила. Намира, че приложената докладна записка не удостоверява връчване. В заключение иска отмяна на заповедта.

Ответникът – Зам.началникът на отдел “Пътна полиция” П. С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт М, оспорва жалбата, иска постановяване на решение, с което да потвърди заповедта като правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорвания в настоящото производство индивидуален административен акт -

№ 149236 от 14.01.2010г. на ВНД зам.Н. отдел „Пътна полиция” –С. на Г. Д. К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС № * категории *В***М*, издадено от О. С. поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. За да постанови обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-1959/2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство (МПС) и нарушенията, за които се отнемат, с влезли в сила и описани наказателни постановления на водача са отнети 42 контролни точки. Посочено е, че Г. Д. К. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, поради което са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

По делото се установява предвид връчване по съответния ред и липса на данни за обжалване/съответно необжалваемост влизане в сила към момента на издаване на обжалваната заповед – 14.01.2010г. на следните НП, посочени като фактическо основание в същата, както следва:

- НП № 99492/09.09.2005г. (отнети 3 контролни точки), връчено по чл. 58, ал.2 от ЗАНН на 15.09.2007г., съгласно отбелязването върху него и представената по делото докладна записка от 15.09.2007г.

- НП № 1084/06 (отнети 12 контролни точки), връчено по чл.58, ал.2 от ЗАНН на 22.10.2007г., съгласно отбелязването в него и представената по делото докладна записка от 15.10.2007г. за посещение на адрес.

- НП № 95132/19.07.2007г. (отнети 10 контролни точки), връчено по чл.58, ал.2 от ЗАНН на 15.09.2007г., съгласно отбелязването върху него и представената по делото докладна записка от 15.09.2007г.

- НП № 11261/07г. (отнети 3 контролни точки), връчено по чл.58, ал.2 от ЗАНН на 15.09.2007г., съгласно отбелязването върху него и представената по делото докладна записка от 15.09.2009г.

- НП № 117209/28.08.2007г. - 6 контролни точки, връчено по чл. 58, ал.2 от ЗАНН на 15.09.2007г., съгласно отбелязването върху него и представената по делото докладна записка от 15.09.2007г.

- НП № 42425/10.04.2008г. (отнети 3 контролни точки), връчено лично на жалбоподателя на 10.12.2009г., влязло в сила на 18.12.2009г.

- НП № 9287/09/ (отнети 5 контролни точки), връчено лично на жалбоподателя на 10.12.2009г., влязло в сила на 18.12.2009г.

Отнетите с влизането в сила към датата на връчване и влизане в сила на последното от описаните НП – 18.12.2009г. контролни точки са общо 42.

II. така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 дневен срок – обжалваната заповед е връчена на 18.03.2010г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 31.03.2010г. Подадена е от надлежна страна – адресата на оспорената заповед, който има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Съдът следва да я разгледа

по същество относно нейната основателност.

П. извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. Министърът на вътрешните работи по силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП определя службите, които контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. На основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, П. изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е приложена заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, с която зам.началника на отдел „Пътна полиция” П. СД „Полиция” (сега С.) на основание чл.172, ал.1 от ЗДвП е изрично упълномощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. Тоест налице е компетентност, делегирана на органа, издал обжалваната заповед, да приложи принудителна мярка по чл.171, т.4 от ЗДвП.

Заповедта е в предвидената от закона писмена форма и е мотивирана с фактически и правни основания за издаването ѝ.

П. издаването на обжалваната заповед съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съображенията за изтеклата давност и невръчване на НП съдът обсъжда П. преценката за съответствието на акта с материалния закон.

По приложението на материалния закон: Предвид установените по делото факти съдът намира, че оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон. От административния орган е установено, че спрямо оспорващия са били осъществени материалноправните предпоставки за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Съгласно нормата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на Министерство на вътрешните работи. Свидетелството се издава П. наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм., действаща за периода 04.10.2002г. – 14.02.2008г.) и действащата от 15.02.2008г. и в момента Наредба № Из-1959/27.11.2007г., издадени на основание чл. 157, ал. 3 от ЗДвП от министъра на вътрешните работи, се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, П. извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой, съгласно допуснатото на нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 и от двете наредби първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки. Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. (отм.),

съответно - чл. 3 от Наредба № Из-1959/27.11.2007г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила НП, а според чл. 5, ал. 2 (отм.), съответно – чл. 3, ал. 2, П. налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен, по силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. За неизпълнение на това, произтичащо от закона задължение, в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на принудителната административна мярка “изземване на свидетелството за управление”.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че поради отнети на К. контролни точки с описани седем влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия мярка - изземване на свидетелството за управление на МПС, е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които са му отнети максимално допустимия брой контролни точки. В случая по делото се установи влизане в сила на посочените в заповедта наказателни постановления, послужили като основание за налагането на ПАМ, с които на оспорващия са отнети общо 42 контролни точки, П. първоначален максимален размер 39 контролни точки. Тоест безспорно е налице фактическо основания за налагане на ПАМ към момента на влизане в сила на последното по време наказателно постановление НП № 9287/09г., връчено лично на жалбоподателя на 10.12.2009г., влязло в сила на 18.12.2009г. (липсват твърдение или данни за обжалването му).

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя, че по отношение на НП № 99492/2005г. и 1112/1084/2007г., с които са му отнети 15 точки, била изминала предвидената абсолютна тригодишна давност. Сочената от жалбоподателя давност касае изпълнението на административното наказание, което в случая са наложените с наказателните постановления глоби на водача и то в случай, че за събирането на глобите не е образувано изпълнително производство (арг. от чл.82, ал.3 и 4 от ЗАНН). Докато отнемането на контролните точки не е административно наказание, а негова последица, която настъпва с факта на влизане в сила на съответното наказателно постановление. Тази настъпила последица не може да отпадне с погасяване по давност на изпълнението на наложеното административно наказание. Възстановяването на отнетите (автоматично с влизане в сила на съответното НП) контролни точки, се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки. Разпоредбата на чл. 158, т. 2 от ЗДвП предвижда възстановяване по служебен ред на отнетите контролни точки, в размер до максималния, след изтичане на 2 години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. По отношение на издадените на жалбоподателя НП не са налице основания за възстановяване по служебен ред на отнетите точки.

Що се отнася до възражението на жалбоподателя, че не е получавал част то НП и не е уведомяван за тях, съдът намира същото за неоснователно поради наличието на специален ред за връчване на наказателните постановления и доказано по делото осъществяване на връчване по този ред. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. С приложените по делото докладни записки на длъжностни лица П. ответния орган, които съставляват официални документи с обвързваща съда доказателствена сила, е удостоверено ненамиране на нарушителя на посочения адрес и съответно е извършено отбелязване върху самите НП, П. което същите се считат връчени от деня на отбелязването съгласно чл.58, ал.2 от ЗАНН.

От НП, изброени по-горе се установи по делото, че на водача са отнети общо 42 контролни точки за нарушения, извършени в периода 05.08.2005 г. – 15.10.2009 г., което е над нормативно признатия лимит от точки, съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из-1959/27.11.2007г. Отнетите с описаните в заповедта наказателни постановления контролни точки са в размерите, определени за съответните видове нарушения. Поради това е налице хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и водачът е бил длъжен да върне свидетелството си за управление. Като не е сторил това, същият търпи последиците от визираната в чл. 171, т. 4 от ЗДвП държавна принуда. П. това положение направеното в жалбата възражение, че административният орган е приложил неправилно материалния закон, не се обосновава от фактическите установявания по делото. Относимият към законосъобразността на обжалваната заповед факт, че към датата на издаването ѝ - 14.01.2010г. са влезли в сила НП, с които на жалбоподателя се отнемат 39 и повече контролни точки, не се опроверга от жалбоподателя. Както се посочи вече материалният закон в чл. 157, ал. 4 от ЗДвП предписва П. отнемане на контролни точки над нормативно признатия лимит задължение на водача да върне свидетелството си за управление в съответната служба на МВР. Като не е сторил това, същият е осъществил предпоставката за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.4 от ЗДвП.

Като е издал оспорената заповед, мотивирана с наличие на материалноправни основания по чл.157, ал.4 от ЗДвП за налагането на ПАМ, установени фактически по делото и съответни на посочените като правни основания разпоредби на ЗДвП и Наредба № Из-1959/27.11.2007г., оправомощеният да налага такива мерки административен орган, без да допусне съществено нарушение на процедурата, е постановил законосъобразен административен акт, оспорването срещу който следва да бъде отхвърлено.

П. този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения..

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 5 от АПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО с жалбата на Г. Д. К., срещу Заповед № 149236 от 14.01.2010г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.4 от ЗДвП, издадена от ВНД зам.Н. отдел „Пътна полиция”–С..

ОСЪЖДА Г. Д. К., ЕГН *, с адрес Г. С., ж.к. „Лозенец”, ул. "Б" №б, .3q А. да заплати в полза на бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: